

зрозуміти сцени. Крім того, найкраща відеоаналітика на основі штучного інтелекту не здатна прочитати та передбачити поведінку людини. Емоційна диференціація, така як гумор — те, що рішення на основі ШІ неспроможне визначити. У сцені, де збирається натовп, інтелектуальне програмне забезпечення для відеоспостереження з відеоаналітикою не може зрозуміти, чи є подія небезпечною чи мирною.

Очевидно, що перед галуззю відеоспостереження, як і раніше, стоїть низка складних питань, коли йдеться про реальні програми та можливі рішення штучного інтелекту для користувачів. З цих причин відеоаналітика, яка використовується в індустрії безпеки, вимагає певної взаємодії та судження людини. На додаток до цих міркувань існують уразливості при маніпулюванні даними нейронних мереж, які можуть призвести до того, що ШІ видаватиме неточні результати. Наприклад, ви не можете повністю зрозуміти сцену на рівні одного пікселя, тому з технологічної точки зору ще доведеться зробити істотну роботу.

Штучний інтелект вже почав впливати на індустрію безпеки, і це має багатообіцяючі та захоплюючі наслідки. ШІ переходить до розподіленої архітектури, що впливає на периферійні пристрої, на яких збираються дані. Багато компаній інвестують та вивчають рішення, орієнтовані на ШІ, та шукають партнерів для роботи в цьому процесі. Рішення на основі штучного інтелекту в галузі безпеки не будуть універсальними і вимагатимуть творчого підходу.

Список використаної літератури:

1. Michael Coole, Deborah Evans, Jennifer Medbury. ARTIFICIAL INTELLIGENCE IN SECURITY: OPPORTUNITIES AND IMPLICATIONS ADOPTION GUIDANCE DOCUMENT, May 2021. URL : <https://www.asisonline.org/globalassets/foundation/documents/digital-transformation-series/ai-guidance-document-final.pdf>
2. Artificial Intelligence's (AI) Growing Role in Security. URL : <https://www.thinkcurity.com/articles/artificial-intelligences-ai-growing-role-in-security>

Негодченко В. О.

доктор юридичних наук, професор,
професор кафедри права

Дніпровського гуманітарного університету
ORCID: 0000-0001-6643-2322

НАПРЯМИ ОПТИМІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОЇ ІНФОРМАЦІЙНОЇ ПОЛІТИКИ

Інформаційна складова присутня в усіх сферах суспільного життя, саме завдяки широкомасштабному використанню інформаційно-телекомунікаційних технологій, запровадженню практики використання

інформаційних ресурсів у секторі економіки можливо досягти суттєвого підвищення ефективності функціонування усіх інших сфер життєдіяльності суспільства: соціальної, науково-технічної, освітньої та культурної. Отже, інформаційне суспільство можна визначити якісно новим рівнем розвитку людства, який характеризується домінуючою роллю інформації та знань, високим рівнем розвитку інформаційної культури громадян, збільшенням сфери надання інформаційних послуг (зокрема індустрії надання електронних послуг), високим рівнем інформатизації усіх сфер суспільного життя (усієї інфраструктури суспільства), створенням умов для більш ефективного використання інформації, що циркулює в суспільстві, та пов'язаних із нею можливостей.

На думку В. М. Бебика, інформаційне суспільство є сучасним суспільством з високим рівнем розвитку інформаційної культури (створення, переробки та використання інформації), яке характеризується: а) здатністю якісно продукувати всю необхідну для життєдіяльності суспільства інформацію; б) наявністю розвиненої інформаційної інфраструктури суспільства; в) високим рівнем доступності усіх членів суспільства необхідної інформації; г) великою часткою працездатного населення, що працює в інформаційному секторі економіки [1, с. 41].

Характерною ознакою інформаційного суспільства є виникнення нового виду суспільних відносин – інформаційних, об'єктом яких є інформація та знання; в рамках зазначених відносин відбуваються різноманітні інформаційні процеси. Складовими інформаційного суспільства виступають інформація (інформаційні потоки), інформаційні та телекомунікаційні технології, інформаційні ресурси та власне людина, яка безпосередньо бере участь в усіх процесах, пов'язаних з інформацією та її використанням.

Процес формування в Україні інформаційного суспільства характеризується такими об'єктивними показниками: 1) обмін інформацією набув миттєвого та глобального характеру, відстані й державні кордони вже не є суттєвою перешкодою для руху інформаційних потоків; 2) значно зросли й продовжують зростати можливості збору, обробки, зберігання, передачі інформації, доступу до неї; 3) суттєво зросло і продовжує зростати значення доступу до інформації для розвитку різних сфер людської діяльності; 4) виникає й дедалі більше загострюється проблема інформаційної нерівності й бідності – як на внутрішньому та регіональному, так і на міжнародному рівні; 5) відбувається перехід до нових форм зайнятості населення, зокрема формуються нові трудові ресурси за рахунок збільшення кількості зайнятих в інформаційно/інтелектуально орієнтованих типах робіт; 6) безпрецедентно зросла кількість персональних і корпоративних контактів на локальному і глобальному рівнях, Україна активно включається в процеси формування нових трансдержавних і транснаціональних спільнот та ідентичностей [2, с. 5].

Важливим напрямом формування в Україні інформаційного суспільства, зокрема шляхом розвитку інформаційних ресурсів, має стати законодавча

регламентація даного виду національного надбання шляхом формування інформаційного законодавства.

Необхідність формування інформаційного законодавства зумовлена тим, що інформація в різних її формах є центральним об'єктом правових відносин в інформаційній сфері, сукупність яких утворює особливий вид правовідносин – інформаційних (інформаційно-правових), складових комплексної галузі права – інформаційного права [3, с. 55–58].

Основним правовим джерелом формування інформаційного законодавства є Конституція України, що закріпила інформаційні права і свободи громадян у статусі конституційних, зокрема право вільно збирати, зберігати, використовувати і поширювати інформацію усно, письмово або в інший спосіб – на свій вибір (ч. 1 ст. 34). Крім того, відповідно до ст. 50 Конституції громадянин при реалізації права на вільний пошук і здобуття інформації може звернутися до органів державної влади, органів місцевого самоврядування, громадських організацій (об'єднань), господарюючих суб'єктів, їх посадових осіб із запитом інформації, що зачіпає його права і свободи, тобто отримати, наприклад, «достовірну інформацію» про стан сприятливого довкілля [4]. Таким чином, можна стверджувати, що Конституція України є одним із перших нормативно-правових актів, у яких закріплено передумови для створення національної стратегії побудови інформаційного суспільства.

Різноманітні аспекти захисту національного інформаційного простору від негативних інформаційних впливів регулює адміністративне законодавство, яке, на наш погляд, слід оптимізувати шляхом доповнення переліку основних напрямів державної інформаційної політики, закріплених у Законі України «Про інформацію», такими: сприяння формуванню ринку інформаційних ресурсів, послуг, інформаційних систем і технологій, засобів їх забезпечення; розвиток адміністративного законодавства у сфері інформаційних процесів (у тому числі приведення законодавчої бази у відповідність до міжнародних стандартів у цій сфері), інформатизації і захисту інформації; підтримка проектів і програм інформатизації; правове регулювання функціонування в Україні міжнародних інформаційних систем (зокрема, мережі Інтернет); пропагування курсу держави на створення та розвиток відкритого інформаційного суспільства; подальший розвиток інформаційного права як самостійної галузі права та ін. [5, с. 80].

В результаті формування та реалізації державної інформаційної політики держава та суспільство отримують можливість формувати унікальний потенціал – національні інформаційні ресурси, що забезпечують стійкі темпи економічного зростання в умовах обмежених природних, трудових, фінансових та інших ресурсів і, нарешті, у результаті створення належних умов для функціонування інформаційної сфери зміцнюються внутрішньополітичні і міжнародно-правові позиції держави, зокрема забезпечується безпека держави від внутрішніх та зовнішніх загроз.

Слід зазначити, що безпека є результатом соціальної діяльності із забезпечення безпеки особи, суспільства, держави. Категорія «безпека» є загальною вихідною категорією, на якій базується визначення національної безпеки взагалі та окремих видів безпеки зокрема [6, с. 373].

Наведені стратегічні напрями України на шляху до формування та розвитку інформаційного суспільства безпосередньо пов'язані зі створенням та впровадженням сучасних механізмів одержання та використання інформації. У зв'язку з цим особлива увага під час формування державної інформаційної політики повинна приділятися оптимізації діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування в частині підвищення якості прийняття ними управлінських рішень.

Таким чином, перспективними напрямами оптимізації державної інформаційної політики в межах її об'єкта – інформації, є такі:

– створення і розвиток загальнодержавних та місцевих систем і мереж інформатизації із забезпеченням їх сумісності і взаємодії в єдиному інформаційному просторі України;

– формування і захист інформаційних ресурсів і забезпечення інтересів як національної, так і публічної безпеки;

– адаптація державних стандартів забезпечення формування та реалізації державної інформаційної політики до міжнародних рекомендацій у цій сфері;

– оновлення державної науково-технічної і промислової політики у сфері інформатизації шляхом приведення її у відповідність до сучасних вимог;

– забезпечення підтримки держави щодо реалізації проектів інформатизації, що сприяють розвитку інформаційних мереж і систем.

Список використаної літератури:

1. Бебик В. М. Глобальне інформаційне суспільство: поняття, структура, комунікації. *Інформація і право*. 2011. № 1 (1). С. 41–49.

2. Інформаційне суспільства в Україні: глобальні виклики та національні можливості : аналіт. доп. / Д. В. Дубов, М. А. Ожеван, С. Л. Гнатюк та ін. Київ : НІСД, 2010. 29 с.

3. Негодченко В. О. *Інформація як об'єкт державної інформаційної політики в Україні. Науковий вісник Херсонського державного університету. Серія «Юридичні науки»*. 2016. Вип. 1. Т. 3. С. 55–58.

4. Конституція України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР. URL : <http://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254k/96-вр> (дата звернення: 21.05.2023).

5. Негодченко В. Основні напрями державної інформаційної політики в Україні. *Підприємництво, господарство і право*. 2016. № 4. С. 77–81.

6. Кириченко О. В. Теоретичні підходи до визначення категорії «безпека». *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2013. № 2. С. 368-375.